

Harmincezer pengős sikkasztás a szegedi Hangyánál

A rendőrség előzetes letartóztatásba helyezte Szemere Béla tarhonyagyári üzemvezetőt, aki eddig több, mint 18.000 pengő eltulajdonítását ismerle be

„Főleg nőkre és pezsgőre» költötte a sikkasztó tisztviselő a bűnös uton szerzett pénzt

(A Délmagyarország munkatársától) Öt nap óta magyaranyu sikkasztási ügyben nyomoz a szegedi rendőrség. A feljelentést a »Hangya« szövetkezet szegedi tarhonyagyárának vezetősége tette amiatt, hogy az ügykezelésben a rovacsolás mintegy 30.000 pengő hiányt állapított meg. A rendőri nyomozás azonnal megindult és a gyanu már az első pillanatokban a tarhonyagyártó üzem vezetőjére, Szemere Bélára irányult, aki a szövetkezet felszólítására nem tudott elszámolni a kezére bízott összegekkel és a hiányt azzal próbálta magyarázni, hogy liszt, tojás és egyéb anyag beszerzésére nagyobb összegeket fizetett ki különböző személyeknek és a pénzek ellenértékét képező áruk még csak ezután kerülnek leszállításra.

A védekezés nem bizonyult elfogadhatónak, mert Szemere ismételt felszólításra sem tudta megnevezni azokat a személyeket, akiknek a több ezer pengős előlegeket állítólag kifizette. Egyetlen — 4900 pengős tételtől szerepelt csupán az a bejegyzés, hogy azt K. Nagy László budapesti lakos vette fel lisztészállításra előlegül. Szemere vállalkozott rá, hogy felutazik Pestre és a pénzt K. Nagy Lászlótól visszaszerzi. El is utazott, azonban, amikor napok múlva sem jelentkezett, a szövetkezet feljelentésére a rendőrség a szokásban levő Szemerét elfogta és őrizetbe vette.

Napokon át folyt a rendőrség bűnügyi osztályán Szemere kihallgatása. Eleinte tudni sem akart arról, hogy a rábizott pénzekből bármit is a saját céljaira fordított volna, amikor azonban elébe tarták, hogy az általa adósként feltüntetett K. Nagy László nemlétező személy, megtört és beismerte, hogy hónapokon keresztül több ezer pengős tételekkel megkárosította a vállalatot.

A rendőri nyomozás során a következő tényállás derült ki: Szemere Béla, aki ezidőszent 45 éves, négy és fél évvel ezelőtt került a »Hangya« szövetkezet alkalmazásába mint tisztviselő. Több vidéki városban dolgozott a »Hangya«-fiókokban, így megfordult Ungváron is, ahol ismeretséget kötött egy fiatal, ismert nevű hegedűművész nőt, akivel huzamosabb időn át bensőséges kapcsolatot tartott fenn. Ez év február elején Szemerét Szegedre helyezték és megbízták a szövetkezet tarhonyagyártó üzemének vezetésével, ezenkívül mint bevásárló is működött a cégnél.

Új beosztásában 170 pengős havi fizetési kistisztviselői kezén igen nagy összegek, nehéz ezresek forogtak. A központ részére is eszközölt nagyobb bevásárlásokat, azonkívül a szegedi tarhonyagyár termékeit is ő értékesítette. Az utóbbi időben feltűnt, hogy Szemere igen költséges életmódot folytat. Állandó vendége lett az éjszakai mulatóhelyeknek és nagy dárídót csapott. Ahol csak megfordult, mindenütt a »Hangya« szövetkezet igazgatójának adta ki magát, szórta a pénzt és különösen gyakran látták hölgyek társaságában.

Szegedre érkezése után kevéssel megismerkedett a Kincsey-kávéház vőrsőhajú énekesnőjével, akibe beleszeretett és meg is kérte a kezét. A hegedűművész nő menyasszonyi állott véglegesen szakított és azonnal minden éjjel ott látták a kávé-

házban, ahol a dívoz ezentúl csak neki énekelte, hogy

»a nagy szerelmek nem gyógyíthatók...«

Szemere ugyan »a gyógyítással« is megpróbálkozott. Amikor a dívoznek lejárt a szerződése, amely Szegedhez kötötte, a mulatós ember, hogy felejtse, az utóddal kötött szoros barátságot és azonnal az ő kedvéért folyt a pezsgő a Kincsey márványasztalánál, szemben a zenekari dobogóval, ahol az új énekesnő már nem a szerelem gyógyíthatatlanságáról énekel, hanem a »kis halacszkáról« zengett valami csintalan kis dalt.

Két hétig tartott ez az újabb szerelem, amely véget ért abban a pillanatban, amikor a kis csintalan felváltotta az újabb, aki azonban — Szemere szerencsétlenségére — a régi volt, a tiziánhajú. A régi szerelem kiújult és rövidesen eljegyzéshez vezetett. A gyűrűváltás kitűnő alkalom volt újabb pezsgős dárídók rendezésére. Pénz volt bőven és ezen senki sem csodálko-

zott, mert az »igazgató ur« fényesen keresett, úgy tudták, hogy havi 2000 pengőt is meghaladja a fix fizetése, a mellékes jövedelme pedig ennek a dupáját is kiteszi...

Igy folyt a »nagyvonalu« élet, éjszakáról éjszakára recsegett a szakszofón és repültek a százások, ezresek a »vőlegény« zsebéből, amíg egy napon jónak látták utánanézni, hogy miből is telik tulajdonképpen Szemere Bélának erre a nagyarányú költsékesre. A többi már a rendőrségen, az »igazgató ur« vallomásáról felvett jegyzőkönyvek beszéltek, amelyek rövidesen átkerülnek az ügyészségre, ahol a rendőri nyomozás ténymegállapításai alapján hivatali sikkasztás és hűtlen kezelés címén indul meg ellene az eljárás. Előbb azonban még a rendőrség a 4900 pengő sorsának homályára akar világosságot deríteni, mert ez az egy tétel az, amire Szemere nem tud magyarázatot adni.

Eddig több, mint 18.000 pengő eltulajdonítását ismerle be, a többi pénzre »nem emlékszik«, ami nem is csoda... Annál inkább emlékeznek azonban a Hangyánál, ahol törvényszéki könyvszakértő vizsgálta felül a könyveket és ennek szakvéleménye alapján a rendőrségen valószínűnek tartják, hogy az elsikkasztott összegek elérik a 30.000 pengőt is.

Szemere Béla addig is, amíg teljes bűnlajstromát összeállítja, a rendőrség őrizetében marad, mert a nyomozás eddigi adatai és részbeni beismerése is elégséges jogalapot szolgáltatnak arra, hogy előzetes letartóztatásba helyezték.

Az ételmezési viszonyok kielégítőek az erdélyi fürdőkben

A villatulajdonosok ételmezési politikája és egyéb szovátai érdekességek

(A Délmagyarország munkatársától) Összinte örömmel tapasztalom, hogy Szegeden milyen nagy érdeklődés nyilvánul meg Erdély és az erdélyi fürdők iránt. Azok körében, akik olyan szerencsések, hogy 2-3 hetes nyári pihenéssel gyűjthetnek erőt az egész esztendő munkájához, az idén valóságos erdélyi láz uralkodott. Szovátán, Borszéken szintén egész kis szegedi kolóniák ütöttek tanyát. A szegediek mindhárom tündérszép erdélyi fürdőhelyen igen jól érzik és érezték magukat, valahogy mégis elterjedt az a hír, hogy nem érdemes Erdélybe menni az idén, mert nem jó az ételmezés.

Ezt a tévhírt igyekszem sürgősen megcáfolni annál is inkább, mert jómagam sulygarapodással érkeztem haza Szovátáról s ismerőseim olyan kétkedve tekintgetnek rám, mintha csak mondanák:

— Hogy lehetséges ez, hiszen — Erdélyben voltál...?

Szovátán valóban igen jók az ételmezési viszonyok s úgy tudom, a többi nagyobb erdélyi fürdőn sincsen semmiben hiány. A szovátai »Casino«-ban például olyan 4-5 fogásos ebédeket szolgálnak fel, sült szárnyassal és husos, gombás előételekkel, hogy bárki »békebeli« módon megnyalhatja utána mind a tiz ujját... Reggeli: bivalytejes kávé, vajjal, mézzel és dzsemmel, este pedig ebédnek is beillő háromfogásos, előételes menük divatosak ezen az istenáldotta erdélyi fürdőhelyen. Nem csoda hát, ha a kitűnő, éles levegő hatására fokozódik az étvágy és a sósó állítólagos fogyasztó hatása ellenére is sulygarapodással térnek haza az üdülők...

Az elterjedt híreknek tehát nem az élelemhiány, hanem egyes villatulajdonosok nyereszkeskedési vágya az alapja. A román tulajdonosok kezében lévő villák némelyikében ragyogó az ellátás, fényűzően berendezett, erkélyes szobák, hideg-meleg folyóvíz és savén kávéház vár a vendégekre és

az ételmezés is nagyszerű, de — csak 15-ig... A hónap második felében már a nyereszkeskedési hajlam nyer kielégítést, reggelente eltűnik a bivalytej, helyette hársfeteát kortyolgathat a »betegként« kezelt jámbor üdülő, a husztilleresnyi nagyságu vajhoz nagytót is felszolgálhatnak, délelőtt a marhahus különböző változatait élvezheti a vendég és este »pudding«-nak nevezett gyöngyös »grizpapat« szolgálnak fel, hogy meg ne terhelje valahogy a gyomrát éjszakára. És mindezt 20-22 pengős napi penzióért!

Nyerészkeskedés szellem Szovátán

A nyereszkeskedő szellemben van tehát a hiba, mert hálá Istennek, ételmezésben egyik erdélyi fürdő sem szűkölködik. Bizonyíték rá a villatulajdonos ételmezési eljárása, amely szerint a napi 20-22 pengős penzióra még ráfizető vendégeknek természetesen 15-ig után is jut nagyobb szellet vaj, a reggeli 3 dekás zsemle mellett még szelet fehér kenyér, sőt délben, a refrénként vissza-visszatérő marhahus helyett gyöngyös rántottcsirke, vagy csirkebecsinált.

A villában, ahol laktam még két szegedi uriaszony lakott. Az egyik öt nap után elmenekült, mert éppen abban a periódusban jött, amikor az ételmezés ügyes descrescendóval egyre jobban leromlott. Átment egy másik — szintén román tulajdonos kezében lévő, ezt a tárgyilagosság kedvéért jegyzem meg — villába és ott olyan étkezést kapott ugyanazért a napi penzióért, hogy eszünként, a fürdő hős sétányain velem együtt bolyongva legendákat mesélt a napi étrendről...

Azt hiszem, sokan követték volna példáját, de egy utazási iroda útján toborozták a villák nagyrészt a vendégeket és az utazási iroda előre beszedte tőlük az egész időtartamra szóló penzió-díjakat, ahogyan ez szo-

kas. Mentek is az iroda emére a panaszos levelek, de mire hatékonyan közbelephetett volna, a vendég üdülésének kiszabott időtartama lejárt és haza kellett utaznia.

Az utazási iroda népszerű megbízottja azonban ahogy tőle telt, orvósolt a vendégek panaszait. Esténként titokban és rangrejtve megjelent a villában és kisebb élelmiszer-csomagokkal kedveskedett az éhes vendégeknek... Az élelmiszer-csomagcskák között negyedkilós vajdarabkák szerepeltek, 10-15 friss, fehér zsemle, finom felvágott és egyéb felbecsülhetetlen, de Szovátán bárhol és bármikor könnyen beszerezhető inyenccsék... Így történt, hogy sulygarapodással távoztunk a villából annak ellenére, hogy a hónap második felében gondosan vigyáztunk a vonalainkra — a tulajdonosnő...

Egyéb szovátai érdekességek...

Nem csodálom, ha a humoristák kedvenc témája a nyaralási időszak, mert valóban a humor legrikitőbb színeibe mártott plajbászhegyre való néhány figura s néhány epizód, amely a fenti vázolt villában töltött napjaim vidámmá varázsolta. Két kegyelmes ur is lakott a villában, az egyik magas kora ellenére igen vidám, szellemes egyéniség attól eltérítve, hogy történelmi nevezetességek is számlált... A másik azonban beteges, szótlan, visszavonult férfiú, valamilyen pénzügyi zseninek ismerték szerető az országban, ma azonban leánya erőlyes kormányzása alatt töltheti szovátai napjait. Tanuja voltam annak a szomorkás jelenetnek, amikor a fodrásznál is az erőlyes kezű hölgy fizette ki a kegyelmes ur borotválkozásának díját, nehogy az öregur — elszámolja magát...

Mindenesetre megható lett volna a »tekintetes asszony« — a kegyelmes ur leánya így nevezte magát — ragaszkodása és tulgondos szeretete öreg édesapja irányában, ha nem ment volna néha már a többi fürdővendég idegeire. Ugyanis a »tekintetes asszonynak« volt egy 4 év körüli kislánya és a szegény kis teremtes szintén ugyanazt a tulzott gondoskodást élvezte, ami a nagypapának is kijárt. Reggelente az étterem hangos volt az efajta vezényszavaktól:

— Ess schon!

— Trink schon!

— Schlucks schon!

A kislány ugyanis mindössze másfél órárt reggelizett, ennyi ideig itta meg csupornyi kávéját a fenti vezényszavak folytonos, harsány hangosztatása ellenére. Vagy talán éppen ezért. A vendégek legtöbbjének volt a meggyőződése, hogy a gyermeket bizonyos bosszúvágy sarkallja: a lázadás csöppnyi, felángoló szikrája a tulzott anyai gondoskodás ellen...

A tisztos öregur egzercirozása ugyanilyen hangos modorban folyt egész nap a villában. Még a kézmosás és lefekvés pontos terminusát is megszabta neki a leánya s ez alól nem volt felmentés. Az öregurban is felázadt néha az elnyomott atya és próbált hamarabb visszavonulni a szobájába, de leányának egyetlen erőlyes mozdulata visszatérésre késztelte...

Persze, sok derűs megjegyzésre adott alkalmat ez a helyzet a vendégek között s két szimpatikus pesti asszony például azért távoztak a villából, mert nem voltak hajlandók egész nap a kegyelmes ur leányának »uralkodását« élvezni... Nota bene, a kegyelmes ur és családja a kivételezetek között volt, becsinált csirkét kaptak ebédre marhahus helyett, természetesen borsos felülvezetésért...

Számomra ezek az élmények mind a belüvető ember megfigyelésévé szelidültek és hozzájárultak ahhoz, hogy az egész esztendő munkás napjaihoz való nyári erőgvűtősem három hetét emberismerettel gazdagítsam és derűssé varázsoljak...

CSÁNYI PIROSKA